

Text for translation:

Kate looked around the room at the other people: ten men and ten women all around the same age.

'Thank you for coming today and offering your time to help with our research! Limeren, the medicine we're testing, is in the final stage of testing. Previous human trials have shown us that Limeren is completely safe ...'

Kate stopped paying attention. She'd read the information the medical research company had sent her, so she knew that Limeren had already been approved for sale and that they were not testing to see if there were side effects. She didn't know any of the other people in the group. She guessed that none of them had jobs either or they wouldn't be earning money by testing medicine. But otherwise it was impossible to know if she had anything in common with any of them. She hoped so, or four days in the research centre would feel like a very long time.

'... as side effects, we know that some people experience stronger emotions and a feeling of general happiness,' the head researcher said. 'We'll be interviewing each of you and doing tests during the day and night. So if you can all sign the forms, we can start.'

Kate signed her form without reading the information. Hopefully, this was going to be a very easy way to make money.

'I hope the food's better than last time,' said the guy sitting next to her as he gave in his form.

Kate smiled.

'I'm Michael.'

'Kate,' she said. 'Have you been here before?'

'I do these trials as often as they'll let me!' He laughed. 'It's such an easy way to make money!'

She smiled back. Here was someone she had something in common with.

...

A few hours later, Kate was eating dinner. She had taken her second Limeren tablet before dinner. She was feeling really relaxed. Maybe it was the vitamins, or maybe it was just because she had so much free time and there was nothing she needed

to do. There were books to read, films to watch and even board games and puzzles. At home, she had to send out job applications. Or she had to go to stressful job interviews. After more than twenty applications she still didn't have a job.

She looked up and saw Michael smiling at her. 'Do you want to play a board game?' he asked. His eyes were really dark brown, Kate thought. She hadn't noticed that earlier. She felt her cheeks go red. 'Sure,' she replied. 'But I like to win,' she warned.

'Perfect,' he said. 'Me too!'

Was it her imagination or did his cheeks look a bit pink too?

...

For the next two days, Kate and Michael spent hours and hours playing games, chatting and watching films.

'I feel as if I've known you for months, not days,' she said. She already knew he lived nearby, that he was a student studying for his PhD and that he had dimples in his cheeks when he smiled and a cute way of putting a pen behind his ear when he was reading. She wasn't sure, but she thought he was trying to sit next to her for meals and spend time with her whenever he could. Or maybe she was the one who was always looking for him.

'So, do you think you're feeling any side effects?' he asked her one evening. They were sitting on the sofa, watching a film. Michael's knee was almost touching her leg, and if his hand moved just a little, it would be touching hers. Her heart beat faster and all she could think about was being near enough for his skin to touch hers. Her face was red again, she knew it.

'Any what?' she asked, trying to concentrate on their conversation instead.

'The side effects of Limeren that they told us about at the presentation,' he said, moving his hand away. Her skin immediately felt cold, as if his hand had been making the air between them warm.

'Oh, I wasn't really listening,' she said. 'We still get paid anyway, don't we?'

And then he did it. He moved his hand so that it covered hers. A nice feeling travelled all the way through her fingers and across her skin. She turned her hand over and held his hand. He smiled and moved his face towards hers.

'Can everyone come and get their next Limeren, please?' called a nurse. Michael dropped her hand and followed the rest of the group to the nurse's room. Kate

couldn't remember ever feeling so happy.

...

'Thank you everyone for taking part. You're now free to go,' the head researcher said the next morning as the trial ended. 'Any side effects will disappear over the next few days. If you have felt any strong feelings, and happiness, those feelings will decrease. Fortunately, we don't expect anyone to become depressed. However, we will keep in touch with all of you in the next few days to make sure everything is fine.'

'We can have our first date now,' Michael said to Kate. 'Breakfast?'

Over breakfast, they talked and talked. Kate knew she was in love. It was stupid, but it was true. Michael said it first.

'I can't believe I met you. I've never felt like this about anyone before.'

'This does feel amazing,' Kate said. But she had been worried about something since the beginning of the trial. She hadn't wanted to think about it but now she had to ask him a serious question.

'You don't think ...?'

'What?'

'What if it's the Limeren making us feel like this? What was it he said about strong feelings?'

'There's only one way to find out!' he said. 'If you don't want to be my girlfriend any more after a few days, we'll know it was just the Limeren.'

She smiled at the word 'girlfriend.' 'Maybe your side effects will go away first!'

'Maybe!' He laughed. 'But I don't think so. This feels real to me.'

'Me too,' she said.

Nicola Prentis

Текст перекладений українською:

Кейт озиралася кімнатою, де сиділи інші люди: десять чоловіків та десять жінок одного віку.

“Дякую, що прийшли сьогодні і знайшли час допомогти з нашим дослідженням! Лімерен – ліки, які ми тестуємо, вже на фінальній стадії тестування. Попередні клінічні випробування показали, що вони абсолютно безпечні...”

Кейт перестала звертати увагу. Вона прочитала інформацію, яку їй надіслала медична дослідницька компанія, тож знала, що Лімерен уже схвалено до продажу і що вони не проводять тестування на наявність побічних ефектів. Вона не знала нікого з інших людей у групі. Вона здогадувалася, що ніхто з них не мав роботи, інакше вони не заробляли б гроші, тестуючи ліки. Але інакше неможливо було дізнатися, чи має вона з кимось із них щось спільне. Вона сподівалася, що так, інакше чотири дні в дослідницькому центрі будуть для неї дуже довгими.

“... щодо побічних ефектів, ми знаємо, що деякі люди відчують сильніші емоції та яскравіше відчуття щастя”, — сказав головний дослідник. “Ми будемо опитувати кожного з вас і проводити тести вдень і вночі. Тому, якщо ви всі підпишете форми, ми можемо почати.”

Кейт підписала свою форму. Навіть не читала інформації у сподіваннях, що це буде дуже легкий спосіб заробити гроші.

“Хочеться вірити, що їжа буде краща, ніж минулого разу”, — сказав хлопець, що сидів поруч з нею, коли передавав свою форму.

Кейт посміхнулася.

— Я Майкл.

— Кейт, — сказала вона. — Ви вже були тут?

— Я проходжу ці випробування так часто, як дозволяють! — Він сміявся. — Це такий легкий спосіб заробити гроші!

Вона посміхнулася у відповідь. Ось хтось, з ким є спільне.

...

Через кілька годин Кейт вечеряла. Вона випила свою другу таблетку Лімерену перед їжею. Вона почувалася дуже розслабленою. Можливо, це через вітаміни, або ж просто тому, що у неї було так багато вільного часу, і нічого не треба

було робити. Тут можна було читати книги, дивитися фільми, навіть грати в настільні ігри та складати пазли. Дома їй доводилося відправляти заявки на роботу або ж ходити на стресові співбесіди. Після більш ніж двадцяти заявок вона досі не мала роботи.

Вона подивилася і побачила, що Майкл усміхається до неї.

— Хочеш зіграти в настільну гру? — запитав він.

Його очі були глибоко коричневими, подумала Кейт. Вона не помітила цього раніше. Їй стало трохи соромно, і вона почервоніла.

— Звісно, — відповіла вона. — Але я люблю вигравати, — попередила вона.

— Чудово, — сказав він. — Я теж!

Чи не здалося їй, чи його щоки теж трохи вкрив рум'янець?

...

Наступні два дні Кейт і Майкл години проводили за іграми, розмовами та переглядом фільмів.

— Мені здається, я знаю тебе вже місяці, а не дні, — сказала вона.

Кейт вже дізналася, що він живе неподалік, що він студент і працює над докторською дисертацією, і що в нього є ямочки на щоках, коли він посміхається, а ще — мило закладає ручку за вухо під час читання. Вона не була впевнена, але думала, що він намагається сидіти поруч із нею на обідах і проводити із нею якомога більше часу. А може, це вона завжди намагалась знайти його.

— Отже, ти відчуваєш якісь побічні ефекти? — запитав він одного вечора.

Вони сиділи на дивані, дивлячись фільм. Коліно Майкла майже торкалося її ноги, і якщо б його рука трохи поворухнулась, то торкнулася б її руки. Її серце забилося швидше, і все, про що вона могла думати, це те, щоб бути настільки близько, щоб шкіра їхніх рук торкалася. Її обличчя знову почервоніло, вона знала це.

— Які побічні ефекти? — запитала вона, намагаючись зосередитись на розмові.

— Ті побічні ефекти, про які нам говорили на презентації, — сказав він, відсуваючи руку. Її шкіра відразу відчула холод, ніби рука Майкла гріла повітря

між ними.

— О, я не дуже слухала, — сказала вона. — Ми все одно отримаємо гроші, правда?

І тоді він це зробив. Він поворухнув своєю рукою і накрив її долоню своєю. Ласкаве відчуття пройшло по пальцях і шкірі. Вона перевернула руку і стисла у відповідь. Він посміхнувся і наблизив обличчя до її.

— Будьте ласкаві, підійдіть усі за наступною дозою Лімерену! — покликала медсестра.

Майкл відпустив її руку і пішов до кімнати медсестри разом із рештою групи. Кейт не могла згадати, коли вона востаннє почувалася такою щасливою.

...

— Дякую всім за участь. Тепер ви можете йти, — сказав головний дослідник наступного ранку, коли випробування закінчилося. — Будь-які побічні ефекти зникнуть протягом наступних кількох днів. Якщо ви відчували сильні емоції і щастя, ці почуття зменшаться. На щастя, ми не очікуємо, що хтось стане депресивним. Проте ми будемо підтримувати зв'язок з вами в найближчі дні, щоб переконатися, що все добре.

— Тепер ми можемо сходити на перше побачення, — сказав Майкл Кейт.

— Сніданок?

Під час сніданку вони багато розмовляли. Кейт знала, що вона закохана. Це було безглуздо, але це була правда. Майкл завів цю тему першим.

— Не можу повірити, що я зустрів тебе. Я ніколи не відчував такої прив'язаності до когось.

— Це справді неймовірно, — сказала Кейт. Але її турбувала одна річ, про яку вона боялась сказати від початку випробування. Вона не хотіла думати про це, але зараз усе що їй залишилось, це серйозно запитати.

— Ти не думаєш, що...?

— Що?

— А що, якщо це Лімерен змусив нас відчувати все це? Що керівник там казав про сильні почуття?

— Є лише один спосіб це з'ясувати! — сказав він. — Якщо ти перехочеш бути моєю дівчиною через кілька днів, ми зрозуміємо, що це була лише дія ліків.

Вона посміхнулася від слова "дівчина".

— Може, побічні ефекти зникнуть у тебе першим!

— Може! — Він сміявся. — Але я так не думаю. Ці відчуття справжні для мене.

— І для мене також, — сказала вона.

Нікола Прентіс